

לשנה אחת:
יט אלול

תקונים - קיח ע"א

ג' שנים-ש"ג:
ל אב שמט

שְׁבַעִין וְתָרִין שְׁמֵהֶן דְּאֲנוּן כְּלָא דִּילְהוֹן וְהוּ
אָנִי וְהוּ וְחֻכְמָה לִימִינָא. כְּמָה דְאֵתְ אָמַר
הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. אָמַא עֲלָאָה לְגַבּוּרָה
(לְשִׁמְאֵלָא) כְּהַ.

קר"ע שט"ן מן שְׁמֵאֵלָא (מִן יִמָּא). וְכֵה (שְׁמוֹת יֵד כֵּא)
וַיֵּשֶׁם אֶת הַיָּם לְחֻרְבָּה. וְכֵה קָרַע יִמָּא
לְתַרְיֹסָר קָרְעִים. וְכֵה (יִשְׁעִיה מִב ה) רָקַע הָאָרֶץ
וְצִאָצְאִיהָ. וְכֵה עָקַר טוּרִין וְתִבְרַר טִינְרִין
דְּחֻוּיָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (מַלְכִים א, יט יא) וְרוּחַ
גְּדוּלָּה וְחִזְקַ מְפָרַק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סְלָעִים.
דְּאֲנוּן (דָּף קִיח ע"ב) טוּרִים וְסְלָעִים דְּחֻוּיָא, דְּאֵתְמַר
בֵּיה (מְשַׁלִּי ל יט) דְּרָךְ נַחֲשׁ עָלֵי צוּר. וְכֵה אֵי שְׁמֵא
הָהּ רַבָּה עוֹקַר הָרִים בְּאוּרִיתָא דְּבַעַל פְּהַ.
כְּתַר עֲלִיּוֹן אִיהוּ פְּלָא, וְכֵה עֲמוּדָא
דְּאֲמַצְעִיתָא, דְּאֵתְקַרִי נוּרָא עֲבִיד
פְּלִיאָן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת טו יא) נוּרָא תִהְלֵת
עֲשֵׂה פְּלָא. וְכֵה אָמַר מִשֶּׁה (שֵׁם לֵד י) נִגְדַּד כָּל
עֲמֻדָּא אֲעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת וְגו'. וְהֵאֵי אִיהוּ נַג"ד
יכ"ש, נג"ד י"ש כ' דְּאִיהוּ כְּתַר. י"ש, (מְשַׁלִּי ח
כא) לְהַנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ. וְאֲנוּן י' חֻכְמָה ש'
תְּשׁוּבָה. כְּלִיל עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא
שְׁמַיִם, דְּאֵתְמַר בֵּיה (מַלְכִים א, ח לב) וְאַתָּה תִּשְׁמַע
הַשְּׁמַיִם. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.

במ"ר צת"ג דא נצח ואית דאמרי ליה גת"ץ
רט"ב ביה והיית פגן רטב. ויתקיים
בישראל (ישעיה נח יא) והשביע בצחצחות נפשך,
מסטרא דנצח דאיהו צח (שם) ועצמתיה יחליץ
וגו'. ואתמר בג' מן גת"ץ והיית פגן רטב
רטוב איהו רחמי, ת' תפארת וכה (בראשית א יב)
תדשא הארץ דשא, עץ פרי עשה פרי,
לישראל במדברא, וכמה מבועין דמיא.
חק"ב טנ"ע דא הוד ביה (שמות טו כה) שם שם לו
חק ומשפט ושם נסוהו. דהוד אתקשר

חֻכְמָה, אָב לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה הַמִּדּוֹת,
שְׁפִלוּלוֹת בְּחֶסֶד שְׁפוֹלָל שְׁבַעִים
וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת שְׁהֵם הַכֶּלֶל שְׁלָהֶם,
וְהוּ אָנִי וְהוּ, וְחֻכְמָה לִימִין, כְּמוֹ
שְׁנַאָמַר הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים.
הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה לְגַבּוּרָה (לְשִׁמְאֵל)
כְּהַ.

קר"ע שט"ן מן השְׁמֵאֵל. וְכֵה
(שְׁמוֹת יד) וַיֵּשֶׁם אֶת הַיָּם לְחֻרְבָּה,
וְכֵה קָרַע הַיָּם לְשָׁנִים עֶשֶׂר
קָרְעִים, וְכֵה רָקַע הָאָרֶץ
וְצִאָצְאִיהָ, וְכֵה עָקַר הָרִים וְשִׁבְר
סְלָעִים שֶׁל הַנְּחָשׁ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
(מַלְכִים-א ט) וְרוּחַ גְּדוּלָּה וְחִזְקַ
מְפָרַק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סְלָעִים. שְׁהֵם
הַהָרִים וְהַסְּלָעִים שֶׁל הַנְּחָשׁ,
שְׁנַאָמַר בּוֹ דְּרָךְ נַחֲשׁ עָלֵי צוּר.
וְכֵשֶׁם הִזָּה הִזָּה רַבָּה עוֹקַר הָרִים
בְּתוּרָה שְׁבַעַל פְּהַ.

כְּתַר עֲלִיּוֹן הוּא פְּלָא, וְכּוֹ הַעֲמוּד
הָאֲמַצְעִי, שְׁנַקְרָא אֵשׁ עוֹשֵׂה
פְּלִיאוֹת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת טו) נוּרָא
תִהְלֵת עֲשֵׂה פְּלָא. וְכּוֹ אָמַר מִשֶּׁה
נִגְדַּד כָּל עֲמֻדָּא אֲעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת וְכוּ'.
וְזֶהוּ נַג"ד יכ"ש. נג"ד י"ש כ'
שְׁהוּא כְּתַר. י"ש, לְהַנְחִיל אֶהְבִּי
יֵשׁ. וְהֵם י' חֻכְמָה, ש' תְּשׁוּבָה.
כְּלֵם כּוֹלֵל הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי
הַשְּׁמַיִם, שְׁנַאָמַר בּוֹ (מַלְכִים-א ח)
וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשְּׁמַיִם. שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל.

במ"ר צת"ג זהו נצח, ויש
אומרים אותו גת"ץ רט"ב, בו
והיית פגן רטב. ויתקיים בישראל
(ישעיה נח) והשביע בצחצחות
נפשך, מצד הנצח שהוא צח (שם)
ועצמתיה יחליץ וגו'. ונאמר בג'
מן גת"ץ, והיית פגן רטב, הוא
רחמים. ת' תפארת, ובו (בראשית
א) תדשא הארץ דשא, עץ פרי
עשה פרי, לישראל במדבר,
וכמה מעינות של מים.

חק"ב טנ"ע זה ההוד, בו (שמות טו)
שם שם לו חק ומשפט ושם נסוהו.

סוף פסק ההלכות. ובחבור של האות ו' הוא פסוק. הוא פסק והוא פסוק, כולל כל פסקי הלכות. ששאלה צריכה, ופסק היא השכינה, תורה שבעל פה קוראים לה.

והיא משמעתא, שטה, תשובה, תוספתא, הגדה, תיקון. תניא, קבלה, הלכה, משנה, ברייתא, קשיה, מחלקת, חמרה, קלא. השכינה היא השאלה שבה החכם שואל בענין ומשיב כהלכה, ובה (שמות ג כב) ושאלה אשה משכנתה וגו'. ובה (דברים לב ז) שאל אביה ויגדף, דאיהי הגדה, דבה (שם כו ג) הגדתי היום לה' אלהיך. (תהלים ב ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א, ג ה) שאל מה אתן לך, ובה תקנו לשאל בקשתו בברכות האמצעיות של התפלה, שבשאלה הזו לא יחזר ריקם בתפלתו לפני המלך, שהוא העמוד האמצעי. ובברכות הראשונות נקראת תשפחת, שבה תקנו לסדר האדם את שכחו של המלך.

ובש"ש האחרונות נקראת קבלה, שבה העבד, שהוא מטטרו"ן, הוא כמו עבד המקבל פרס מרבו והולך לו, ובו נותנים שכר התפלות לאלו שמתפללים על מנת לקבל פרס. אבל לאותם בנים שלא מתפללים, אלא מתוך אהבה ויראת רבונם בצדיק, היסוד ח"י העולמים כולל ח"י ברכות מקבלים.

שמצדו של הצדיק היא נקראת קבלה, היא בית הקבול להוריש נשמות לצדיקים. הברכה נקראת מצד העמוד האמצעי, כשנוטל מגבורה, שהוא השור שהקריב אדם הראשון, שהוא חכמה, שממנה על כל הקרבנות. שהפכש הוא מצד הימין, והשור מצד השמאל.

דהלכות. ובחבורא דאת ו' איהו פסוק. איהו פסק ואיהו פסוק פליל כל פסקי הלכות. דשאלה צריכה ופסק איהי שכינתא אורייתא דבעל פה קרינן ליה.

ואיהו משמעתא, שיטה, תיובתא, תוספתא, הגדה, תיקון. תניא, קבלה, הלכה, משנה, ברייתא, קושיא. מחלקת חמרא, קלא, שכינתא איהי שאלה דבה חכם שואל בענין ומשיב כהלכה. ובה (שמות ג כב) ושאלה אשה משכנתה וגו'. ובה (דברים לב ז) שאל אביה ויגדף, דאיהי הגדה, דבה (שם כו ג) הגדתי היום לה' אלהיך. (תהלים ב ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א, ג ה) שאל מה אתן לך. ובה תקינו למשאל שאלתה בברכאן אמצעין דצלותא, דבשאלה זו לא יחזר ריקנא בצלותיה קמי מלכא דאיהו עמודא דאמצעיתא ובברכאן קדמאין אתקריאת תשפחתא, דבה תקינו לסדרא בר נש שבחא דמלכא.

ובתלת בתראין אתקריאת קבלה דבה עבדא דאיהו מטטרו"ן איהו כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, וביה יתבין אגרא דצלותין לאלין דמצלין על מנת לקבל פרס. אבל לאנון בנין דלא מצלין אלא מגו רחימו ודחילו דמאריהון בצדיק, יסוד ח"י עלמין פליל ח"י ברפאין מקבלין.

דמסטר א דצדיק אתקריאת איהי קבלה, איהי בית קבול לירתא נשמתין לצדיקנא. הברכה אתקריאת מסטר א דעמודא דאמצעיתא, כד נטיל מגבורה דאיהו שור דקריב אדם קדמאה, דאיהו חכמה דממנא על כל קרבנין. דכבש איהו מסטר א דימינא, ושור מסטר א דשמאלא.